

החרות שבסדר / שחל שפירא

האדם הוא לעיתים לא מחובר – מנותק –
 חושב שהוא חי, אך למעשה משותק.
 ניתן להמשיל אותו לצפרדע ממוצע,
 אשר כל חייו חי בכיף ... בביצה.
 הביצה היא עולמו, האמיתי הממשי
 ולכל מבט מזלזל יגיב: "אתה לא אנושי".
 צפרדע חילונית או שמאלני, לאומי או מחב"ד,
 בביצה, בלי לדעת, הוא תמיד משועבד -
 עבד לעולמו הבוצי ולחיי הצפרדעות,
 מסרב להתקדם, להתעלות ולהוסיף מודעות.
 עד שמגיע חג, הלא הוא חג החרות,
 שבו מגלה הוא באמת את שעל ליבו חרוט –
 בפנים הוא לא צפרדע, אלא בן מלך אמיתי,
 ובליל הסדר יחשוף זאת באופן מסודר והדרגתי.
 כי לילה זה אינו ארוחה שבאה אחרי טקסט מייגע,
 אלא מהלך של חשיפה שלכל אחד נוגע.
 אתה יכול להגיע לנקודה הפנימית הקדושה,
 הלילה זה אפשרי אם רק תשנה את הגישה.
 צריך לעבוד על חיזוק הרוח וגם חיזוק החומר,
 ועושים זאת בפה – המכניס מזון ומוציא אומר.
 הצפרדע, עוד לא נסיך רוצה לאכול – רעב,
 אומרים לו טהר עצמך ואל תהיה תאב.
 לאחר רחיצה מקומית של צפרדע, בלי ברכה,
 מוצא הוא רק אוכל צפרדעי (ירק) מסביב לבריכה.
 הירק מחזקו בדרך לחירות וליעד הרצוי,
 בין צפרדע לנסיך מרגיש הוא חצוי.
 חייב הוא לחזק עצמו במילים של עידוד לפעולה,
 ומעלה לפניו את תהליך המעבר משעבוד לגאולה.
 מבין הוא שיתרון הנסיך הוא בתכונת ה"מדבר"
 ויכולת זו מקנה לו את האפשרות להתקדם ולהתגבר.
 כעת הוא מחוזק ומסוגל לסעודת בני מלכים,
 אך ראשית יש לטהר עצמו במים קולחים.
 כאן כבר המים מיועדים ממש לנסיכים,
 ולכן בתהליך על הרחצה מברכים.
 הרחצה מנקה עוד שכבה צפרדעית
 ומוציאה מהכח אל הפועל נקודה תת-מודעית.
 עכשיו ניתן לקחת חלק מהמצב החצוי,
 ולהתמקד בו לצורך אכילה ומיצוי.
 אך עדיין טבועות תכונות של שיעבוד לביצה,
 וטעם מר מורגש בהוויה המשחררת המתמצה.
 מבין ידידינו שכנראה גם המרירות,
 היא חלק בלתי נפרד בדרך אל החירות.
 כעת הגיע ה"צפרדע" לרגל המיוחל,
 שבו כבן מלך יזכה להסב ויאכל.
 האוכל מחזקו ורואה שכדאי להביט קדימה,
 שהרי הצליח לחשוף את שצפון בליבו פנימה.
 על כך הוא שמח ומברך את יוצר התהליך,
 שנתן לו אפשרות את ה"צפרדע" להשליך.
 מהלל הוא את יוצר כל שהוציאו ממצר,
 מאותה ביצה שבה את עולמו הוא יצר.
 הבין הנסיך שכדי לזכות באהבה,
 צריך ראשית להפטר ממידת הגאווה.
 מי שבאמת מצליח לעשות זאת כיאות,
 זוכה להיות מושפע ונפעל כולו מהמציאות.
 שורש המציאות הוא טוב וכולל תהליכים,
 שבליה אחד משחרר והופך צפרדעים לנסיכים.

- קדש {
- ורוּזָן {
- כרפס {
- יוּזָן {
- בוגיד {
- רוּזָה {
- מוציא {
- מצה {
- מרור {
- כורך {
- שולחן עורך {
- צפון {
- ברך {
- הלל {
- נרצה {